

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 13Co/93/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6116220597
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 05. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Kvietok
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2019:6116220597.1

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Kvietka a členov senátu Mgr. Martina Štubniaka a Mgr. Janky Benkovičovej, v spore žalobcu UniCredit Bank Czech Republic and Slovakia, a.s., Želetavská 1525/1, 140 92 Praha 4 - Michle, IČ: 649 48 242, organizačná zložka v SR: UniCredit Bank Czech Republic and Slovakia, a.s., pobočka zahraničnej banky, Šancová 1/ A, 813 33 Bratislava, IČO: 47 251 336, zastúpeného ALTER IURIS, s.r.o., Tolstého 9, 811 06 Bratislava, IČO: 36 708 771, proti žalovanej W. R., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom B., o zaplatenie 239,24 € s prísl., o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 9Csp/119/2016-59 zo dňa 15.11.2017, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 9Csp/119/2016-59 zo dňa 15. 11. 2017 **z r u š u j e** a vec **v r a c i a** na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Odvolaním napadnutým rozsudkom okresný súd (ďalej tiež „súd prvej inštancie“ alebo „prvostupňový súd“) žalobu žalobcu o zaplatenie 239,24 € s prísl., zamietol. Žalovanej priznal náhradu trov konania voči žalobcovi v plnom rozsahu.

2. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva, že okresný súd k tomuto záveru dospel po tom, čo zo žaloby a z vykonaných dôkazov vyplynulo, že pri uzatváraní Zmluvy o povolenom prečerpaní nebola dodržaná písomná forma vyžadovaná zákonom č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č.129/2010 Z.z.“). Nedostatok písomnej formy odôvodnil prvostupňový súd tým, že žalobca žalovanej nedoručil písomné schválenie žiadosti o poskytnutie úveru formou povoleného prečerpania na bežnom účte, pričom vyplývajúce z článku III bodu 2 žiadosti písomná forma oznámenia o schválení žiadosti bola medzi zmluvnými stranami vyslovene dojednaná a toto malo tvoriť neoddeliteľnú súčasť zmluvy. Dôkazné bremeno spočívajúce v preukázaní platného uzatvorenia zmluvy žalobca neuniesol. Prvostupňový súd mal teda za to, že plnenie vo výške 199,85 EUR, ktoré žalobca žalovanej poskytol je plnením bez právneho dôvodu v zmysle ustanovenia § 451 ods.2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“).

3. S prihliadnutím na spotrebiteľský charakter zmluvy, okresný súd z úradnej povinnosti preskúmal, či nie sú nároky žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia v zmysle § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. premlčané. Výsledkom prieskumnej činnosti okresného súdu bolo zistenie, že žalobcovi uplynula dvojročná subjektívna lehota na domáhania sa vydania nárokov, ktoré vznikli z titulu bezdôvodného obohatenia. Dvojročná subjektívna lehota mala v zmysle ustanovení § 107 ods.1 OZ začať plynúť odo dňa poskytnutia plnenia t.j. od septembra 2014. Žalobca sa svojich nárokov domáhal až žalobou podanou dňa 07.11.2016, a teda po márnom uplynutí subjektívnej premlčacej lehoty. Z týchto dôvodov súd žalobu v celom rozsahu zamietol.

4. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) tak, že žalovanej priznal plnú náhradu trov konania, nakoľko bola v konaní v celom rozsahu úspešná.

5. Proti rozsudku prvostupňového súdu podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie, v ktorom žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalovanej uloží povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 198,49 EUR spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05% ročne zo sumy 197,85 EUR od 23.08.2016 do zaplataenia a zároveň žalovanú zaviazal nahradiť trovy prvoinštančného ako aj odvolacieho konania.

6. Žalobca sa nestotožnil s odôvodnením prvostupňového súdu, že medzi žalobcom a žalovanou nedošlo k platnému uzavretiu Zmluvy o povolenom prečerpaní, pričom argumentoval tým, že podľa § 11 ods.1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z.z., sankciou nedostatku písomnej formy je, že poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, a teda nedostatok písomnej formy nezakladá neplatnosť zmluvy. S poukazom na uvedené mal žalobca za to, že súd nesprávne právne vyhodnotil poskytnuté plnenie ako bezdôvodné obohatenie. V dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci žalobca namietal aj konštatáciu súdu o uplynutí premlčacej lehoty, ktorá podľa jeho tvrdení doposiaľ neuplynula.

7. Žalovaná sa k vyššie uvedenému odvolaniu žalobcu nevyjadрила.

8. Krajský súd, ako súd odvolací (§34 CSP), preskúmal vec podľa § 379 a § 380 ods. 1, 2 CSP a bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 (a contrario) CSP rozsudok okresného súdu podľa § 389 ods. 1 písm. c) CSP zrušil a podľa § 391 ods. 1 CSP vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

9. Predmetom konania je spor zo spotrebiteľskej zmluvy, pričom táto skutočnosť v konaní namietaná nebola. Závery prvostupňového súdu o tom, že zmluva o povolenom prečerpaní zo dňa 29.09.2014 nebola platne uzavretá a poskytnuté plnenie predstavuje nároky z bezdôvodného obohatenia sú podľa odvolacieho súdu správne, avšak so záverom o uplynutí subjektívnej premlčacej lehoty na vydanie bezdôvodného obohatenia sa odvolací súd nestotožnil.

10. V rozsahu odvolacích námietok odvolací súd vec preskúmal a dospel k nasledovným záverom. Zákonom č.129/2010 Z.z. zákonodarca stanovil pre zmluvu o spotrebiteľskom úvere požiadavku písomnej formy s následkom neplatnosti pri jej nedodržaní, pričom žalobca bol v čase uzatvárania zmluvy o povolenom prečerpaní touto požiadavkou viazaný. Je na mieste, aby odvolací súd poukázal aj na fakt, že písomná forma zmluvy nebola v tomto konkrétnom prípade daná len zákonom, ale aj dohodou zmluvných strán. Prvostupňový súd správne vyhodnotil, že písomnú formu zmluvy o povolenom prečerpaní si strany medzi sebou vymienili a to v článku III. bodu 2 žiadosti o poskytnutie úveru. Zo samotnej žiadosti o poskytnutie úveru vyplýva, že táto je len návrhom (ofertou) na uzavretie Zmluvy, pričom na to, aby došlo k platnému uzavretiu zmluvy musí k návrhu pristúpiť písomné oznámenie o schválení žiadosti (akceptácia) zo strany žalobcu. Možno teda konštatovať, že zmluvné strany prejavili vôľu, aby sa Zmluva o povolenom prečerpaní uzavrela v písomnej forme a obsahovala všetky atribúty, ktoré zákon pre písomnú formu právnych úkonov vyžaduje. Keďže žalobca v priebehu konania nejako nepreukázal, že by dojednanú písomnú formu Zmluvy dodržal, prvostupňový súd správne vyhodnotil, že k platnému uzavretiu zmluvy o povolenom prečerpaní nikdy nedošlo.

11. V prípade nedodržania písomnej formy právneho úkonu sankcionuje zákon špecifickú kategóriu spotrebiteľských zmlúv nie len neplatnosťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere ako takej, ale aj bezpoplatnosťou a bezúročnosťou poskytnutého plnenia. Zo vzniknutej situácie logicky vyplýva, že veriteľ sa môže od dlžníka domáhať len zaplataenia istiny, ktorá je navyše v dôsledku neplatnosti právneho úkonu bezdôvodným obohatením.

12. Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvého stupňa o tom, že plnenie ktoré žalobca žalovanej reálne poskytol je plnením bez právneho dôvodu a je nutné ho posudzovať v zmysle § 451 a nasl. OZ o bezdôvodnom obohatení. Právo na vydanie bezdôvodného obohatenia je majetkovým právom, ktoré sa v súlade s § 100 ods.2 OZ premlčuje.

13. Súd prvej inštancie posudzoval premlčanie žalobcom uplatneného nároku z úradnej povinnosti (ex offa) podľa ustanovenia § 5b Zákona o ochrane spotrebiteľa účinného v čase rozhodovania súdu prvej inštancie, v zmysle ktorého orgán rozhodujúci o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy prihliada aj bez návrhu na nemožnosť uplatnenia práva, na oslabenie nároku predávajúceho voči spotrebiteľovi, vrátane jeho premlčania alebo na inú zákonnú prekážku alebo zákonný dôvod, ktoré bránia uplatniť alebo priznať plnenie predávajúceho voči spotrebiteľovi, aj keď by inak bolo potrebné, aby sa spotrebiteľ týchto skutočností dovoľával.

14. Podľa ustanovenia § 193 CSP súd je viazaný rozhodnutím ústavného súdu o tom, či určitý právny predpis nie je v súlade s Ústavou Slovenskej republiky, ústavným zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná. Súd je tiež viazaný rozhodnutím ústavného súdu alebo Európskeho súdu pre ľudské práva, ktoré sa týkajú základných ľudských práv a slobôd. Ďalej je súd viazaný rozhodnutím príslušných orgánov o tom, že bol spáchaný trestný čin, priestupok alebo iný správny delikt postihnuteľný podľa osobitného predpisu, a o tom, kto ich spáchal, ako aj rozhodnutím o osobnom stave, vzniku alebo zániku spoločnosti.

15. Civilný sporový poriadok v ustanovení § 194 stanovuje, že prejudiciálne otázky môže súd v civilnom konaní posúdiť sám bez ohľadu na to, či vec patrí alebo nepatrí do jeho právomoci a bez ohľadu na otázku príslušnosti. Súd teda môže takto posudzovať aj také otázky, ktoré patria do právomoci iného orgánu verejnej moci. Civilný sporový poriadok v ustanovení § 193 taxatívnym spôsobom vymedzuje prípady, ktoré ako prejudiciálne v tomto režime riešiť nemôže, pretože riešenie týchto otázok je len v kompetencii príslušných vnútroštátnych a medzinárodných súdov a ich rozhodnutiami je súd viazaný. Ako vyplýva z citovaného ustanovenia § 193 CSP, súd v civilnom konaní je viazaný rozhodnutím ústavného súdu o tom, či určitý právny predpis je alebo nie je v rozpore s ústavou, ústavným zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná; to platí v prípade každého takéhoto rozhodnutia vydaného v konaní o súlade právnych predpisov (čl. 125 Ústavy SR).

16. Odvolací súd konštatuje, že abstraktná kontrola ústavnosti je základnou, prioritnou funkciou Ústavného súdu Slovenskej republiky a v širšom zmysle je chápaná ako skúmanie súladu právnych predpisov nižšej právnej sily s právnymi predpismi vyššej právnej sily a ako harmonizácia právneho poriadku pri rešpektovaní jeho hierarchie a ústavy ako základného prameňa. Tento druh kontroly spočíva v právomoci Ústavného súdu SR rušiť neústavné právne predpisy bez ohľadu na to, či sa na základe tohto právneho predpisu zasiahlo do práv jednotlivcov, ktoré im garantuje ústava a medzinárodné zmluvy o ľudských právach a základných slobodách. Princíp, na ktorom je tento druh kontroly ústavnosti založený, spočíva v tom, že právny predpis nižšej právnej sily nemôže odporovať právnemu predpisu vyššej právnej sily, pričom hierarchia právnych predpisov je vymedzená v čl. 125 ods. 1 Ústavy SR.

17. Podľa ustanovenia § 13 písm. a) zákona č. 400/2015 Z. z. o tvorbe právnych predpisov a o Zbierke zákonov Slovenskej republiky v znení neskorších právnych predpisov (ďalej aj „zákon č. 400/2015 Z. z.“) inými aktmi, ktoré sa vyhlasujú v zbierke zákonov, sú rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky.

18. Podľa ustanovenia § 19 ods. 3 zákona č. 400/2015 Z. z. iné akty nadobúdajú záväznosť dňom ich vyhlásenia v zbierke zákonov. Dňom vyhlásenia v zbierke zákonov začínajú plynúť lehoty, ktoré sú v nich ustanovené alebo ktoré ustanovil právny predpis pre nimi upravované právne vzťahy.

19. Odvolací súd poukazuje na to, že dňa 27. septembra 2018 bol v Zbierke zákonov Slovenskej republiky pod č. 271/2018 Z. z. vyhlásený Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PL. ÚS 11/2016 zo 7. februára 2018 v znení: „Ustanovenie § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov nie je v súlade s čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Dňom vyhlásenia tohto nálezu v Zbierke zákonov Slovenskej republiky stráca ustanovenie § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov účinnosť. Ak Národná rada Slovenskej republiky neuvedie ustanovenie § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov do súladu s čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, stráca po šiestich mesiacoch od vyhlásenia tohto nálezu v Zbierke zákonov Slovenskej republiky platnosť.“

20. 15. Ako už bolo uvedené, súd prvej inštancie postupoval v zmysle ustanovenia § 5b Zákona o ochrane spotrebiteľa, avšak po rozhodnutí súdu prvej inštancie vo veci samej (15. novembra 2017) bol Nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PL. ÚS 11/2016 zo 7. februára 2018 vyslovený nesúlad ustanovenia § 5b Zákona o ochrane spotrebiteľa s Ústavou SR.

21. Odvolací súd sa podaným odvolaním zaoberal v čase, kedy bol nález Ústavného súdu vyhlásený v Zbierke zákonov, a teda v čase jeho všeobecnej záväznosti. Odvolací súd je teda ex lege viazaný uvedeným nálezom Ústavného súdu SR odo dňa jeho vyhlásenia v Zbierke zákonov SR (t. j. od 27. septembra 2018), preto odvolaciemu súdu neostala iná možnosť ako odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie [§ 389 ods. 1 písm. c) CSP v spojení s § 391 ods. 1 CSP]. Tento záver odvolacieho súdu vychádza z rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (napr. uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo 82/2017).

22. Úlohou okresného súdu bude opätovne posúdiť uplatnený nárok žalobcu na zaplatenie sumy 239,24 Eur s príslušenstvom.

23. V novom rozhodnutí rozhodne okresný súd i o náhrade trov celého, teda i odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP).

24. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici, ako súdu odvolacieho, pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP)

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Ak zákon na podanie nevyžaduje osobitné náležitosti, v podaní sa uvedie,

- a) ktorému súdu je určené,
  - b) kto ho robí,
  - c) ktorej veci sa týka,
  - d) čo sa ním sleduje a
  - e) podpis.
- (§ 127 ods. 1 CSP)

Ak ide o podanie urobené v prebiehajúcom konaní, náležitosťou podania je aj uvedenie spisovej značky tohto konania (§ 127 ods. 2 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).